

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

- กาญจนา นาคสกุล, ดร., ระบบเสียงภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
๒๕๒๐.
- กานดา ศีตะจิตต์. "ข้อสังเกตเกี่ยวกับสระสั้น สระยาว ในภาษาไทย" Tai Phonetics
and Phonology Edited by Jimmy G. Marris and Richard B. Noss.
Bangkok : Central Institute of English Language, c 1972,
pp. 28 - 34.
- ชลิดา - รินทร์พรหม. "ระบบหน่วยเสียงในภาษาถิ่นโคราช" วิทยานิพนธ์ ปริญญาโท
แผนกวิชาภาษาไทย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๔. (อัครสาเนา)
- ชอนกลิ่น พิเศษสกุลกิจ. "เทียบหน่วยเสียงภาษาอุบล เชียงใหม่ และสงขลา"
วิทยานิพนธ์วิทยาลัยวิชาการศึกษา ปทุมวัน, ๒๕๐๙.
- ธรรมราชานุวัตร, พระ (ฟู อตุตส์โว) หลักภาษาไทยพายัพ ราชบัณฑิตยสถาน ๒๕๑๒.
- เบญจวรรณ. สุนทรากุล. "หน่วยเสียงภาษา เชียงใหม่" วิทยานิพนธ์ปริญญาโท
แผนกวิชาภาษาไทย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๐๕. (อัครสาเนา)
- พจนานุกรม. ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๑๓ : พระนคร : โรงพิมพ์การศาสนา,
๒๕๑๐.
- ภิญโญ จิตต์ธรรม. ภาษาถิ่น. ฉบับพิมพ์ปรับปรุงครั้งที่ ๓. สงขลา : โรงพิมพ์สงขลา,
๒๕๑๓
- วิจิตร ทัศนะวิบูลย์. "ความแตกต่างระหว่างภาษากองเทพา และภาษาสงขลา"
วิทยานิพนธ์ประกอบการศึกษาระดับปริญญาโท แผนกวิชาภาษาไทย
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๔๔. (อัครสาเนา)

วจินต์ ภาณุพงศ์. "ลักษณะการออกเสียงของคำพหูพจน์ในภาษาสงขลา". Tai Phonetics and Phonology Edited by Jimmy G. Harris and Richard B. Noss. Bangkok : Central Institute of English Language, c 1972, pp.87 - 104.

..... "ความแตกต่างระหว่างภาษาถิ่น" Tai-Linguistics in Honor of Fang - Kuei Li. Bangkok : Chulalongkorn University Press, c 1976 pp.242 - 253.

วิรุทธ์กัน โจนงู้น. "ระบบหน่วยเสียงในภาษาถิ่นเพชรบูรณ์" วิทยานิพนธ์ปริญญาโท มหาวิทยาลัยศิลปากร แผนกวิชาภาษาไทย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๔. (อัครสำเนา)

วิไลวรรณ คำรักษ์. "ระบบหน่วยเสียงในภาษาถิ่นนครศรีธรรมราช" วิทยานิพนธ์ปริญญาโท มหาวิทยาลัยศิลปากร แผนกวิชาภาษาไทย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๔. (อัครสำเนา)

อรพิมพ์ บุญอุณา. "หน่วยเสียงภาษาระยอง" วิทยานิพนธ์ปริญญาโท มหาวิทยาลัยศิลปากร แผนกวิชาภาษาไทย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๖. (อัครสำเนา)

อุทุมม์ วิโรตม์ลิขิต. ภาษาศาสตร์เบื้องต้น. พระนคร : หน่วยศึกษานิเทศกรรมกรมการฝึกหัดครู, ๒๕๑๓.

แอริส, จิมมี่ จี, และธีระพันธ์ วงศ์ไทย. แบบฝึกหัดการวิเคราะห์เสียงในภาษา. พระนคร : แผนกภาษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และสถาบันศูนย์ภาษาอังกฤษ, ๒๕๑๖.

ภาษาอังกฤษ

Abramson, Arthur S. "Thai Tones as a Reference System" Tai Linguistics in Honor of Fang - Kuei Li Edited by Thomas W. Gething, Jimmy G. Harris and Pranee Kullavanijaya. Bangkok : Chulalongkorn University Press, c 1976 pp.1 - 12.

- Brown, J. Marvin, From Ancient Thai to Modern Dialects. Bangkok : Social Science Association Press of Thailand, 1965.
- Davis, Richard. A Northern Thai Reader. Bangkok : The Siam Society, c 1972.
- Gedney, William J. "A Checklist for Determining Tones in Tai Dialects" in Studies in Linguistics in Honor of George L. Trager Edited by M. Estellie Smith. 1972 pp.423 - 437.
- Harris, Jimmy G.. "Phonetic Notes on some Siamese Consonants" Tai Phonetics and Phonology Edited by Jimmy G. Harris and Richard B. Noss. Bangkok : Central Institute of English Language, c 1972, pp. 8 - 22.

ภาคผนวก ๑

ตอนที่ ๑ ผู้เขียนกล่าวถึงความแตกต่างระหว่างภาษาแพร์และภาษาเชียงใหม่ ซึ่งเป็นภาษาถิ่นเหนือหรือภาษาพายัพด้วยกัน ในด้านการออกเสียงว่า ชาวแพร์มักจะมีสำนวนพูดที่ หวน - สั้น ส่วนชาวเชียงใหม่ มักจะทอดเสียงอันหวานยืดยาว ทำให้มีเรื่องเล่าล้อเลียนเกี่ยวกับการพูดของชาวแพร์กับชาวเชียงใหม่อยู่หลายเรื่อง คงจะยกตัวอย่างเรื่องที่น่าสนใจ ดังนี้

๑. ชาวเชียงใหม่ว่าชาวแพร์

ในภาษาเชียงใหม่ มีคำว่า "ผีเมืองแพร์มาเกิด" ซึ่งหมายถึงคนที่ส่งเสียงไม่เข้าฟัง เช่น ตะโกนในโรงภาพยนตร์ เนื่องจากไม่พอใจที่ภาพยนตร์ฉายซ้ำ หรือฟิล์มขาดบ่อย ๆ

๒. ชาวแพร์ว่าชาวเชียงใหม่

ทางแพร์จะเล่าเรื่องล้อเลียน ที่ชาวเชียงใหม่พูดทอดเสียงซ้ำมาก เมื่อเทียบกับชาวแพร์ โดยเฉพาะการลงเสียงคำท้ายสุด เช่น "สนามม้า" "หิวน้ำ" ตรงคำว่า "ม้า" และ "น้ำ" ในความรู้สึกของชาวแพร์ เห็นว่าชาวเชียงใหม่ออกเสียงนานกว่าชาวแพร์เกือบสองเท่า ถึงกับมีผู้ลงความเห็นล้อเลียนว่า ถ้าสาวเชียงใหม่กับสาวแพร์ พบงูในระยะจวนตัว สาวเชียงใหม่คงถูกงูกัดตาย เพราะถ้าจะร้องเรียกให้คนมาช่วยได้จนประโยค ก็พอที่งูกูกัด แต่ถ้าเป็นสาวแพร์จะไม่เป็นเช่นนั้น

๓. มีเรื่องเล่าถึงการแข่งขันนับมะพร้าว ระหว่างชาวลำปาง ลำพูน เชียงใหม่ และ แพร์ ว่า ชาวแพร์จะเป็นผู้ชนะเสมอ ด้วยเหตุผลสองประการ คือ ปฏิภาณอย่างหนึ่ง และการออกเสียงคำอีกอย่างหนึ่ง ดังนี้

ชาวลำปางจะนับว่า "หนึ่งหน่วย สองหน่วย ..."

ชาวลำพูนจะนับว่า "หนึ่งแกน สองแกน ..."

ชาวเชียงใหม่จะนับว่า "หนึ่งมะพร้าว สองมะพร้าว ..."
 และยึดเสียงตรงคำว่า พราว

ส่วนชาวแพร่จะนับว่า "หนึ่ง สอง สาม ..."

ลักษณะการเลือกใช้คำซึ่งต่างกัน กับสำเนียงการออกเสียงที่ห้วนและทอดเสียง
 คำต่างกัน ทำให้ชาวแพร่นับมะพร้าวได้เร็วที่สุด และชาวเชียงใหม่นับได้ช้าที่สุด.

ภาคผนวก ๒

ความเห็นเกี่ยวกับความแปลกใ้รูปคำที่เขียนไ้สองแบบ
ในภาษาถิ่นกรุงเทพ

๑. คำที่เขียนไ้สองรูปในภาษากรุงเทพ

ในภาษากรุงเทพมีคำประเภทหนึ่ง ที่เรียกว่าคำพ้อง แยกไ้เป็น ๒ ชนิด ไ้แก่คำพ้องรูป คือ คำที่เขียนอย่างเดียวกัน แต่ออกเสียงต่างกัน เช่น <เพลา> ออกเสียง / phelaː / 'เวลา' และ / phlaw / 'ตัก (นาม), ขาดง, เพลารถ' กับคำพ้องเสียง คือ คำที่เขียนต่างกัน ออกเสียงเหมือนกัน เพราะเป็นคำที่มาจากคนละคำในภาษาอื่นซึ่งพ้องกันบ้าง และมาพ้องกับคำไทยบ้าง เช่น คำที่ออกเสียงว่า / kaːn / อาจะเขียน <กาน กาว กาด กาท กาญจน์ กานต์ กานท์ > เป็นต้น แต่มีคำพ้องเสียงอยู่ประเภทหนึ่งมีลักษณะน่าสนใจ เพราะเป็นคำไทยแท้ ๆ ที่เขียนไ้สองรูป โดยใช้อักษรสูงผันวรรณยุกต์ไท หรือ อักษรคำผันวรรณยุกต์เอก มีสระและมาเวรสะกดเดียวกัน จึงเป็นคำที่มีเสียงวรรณยุกต์เหมือนกันทั้งสองรูป เช่น

- < ขวัน, ควัน > /khwān/
- < ลีน, ลิน > /sīn/
- < หัน, หิน > /nīː/

คำที่มีพยัญชนะต้นเป็นอักษรสูง มีรูปวรรณยุกต์โทกำกับ ออกเสียงวรรณยุกต์ไท ในภาษากรุงเทพ ตรงกับคำซึ่ง Dr. Gedney จัดไว้ในกรเทียบคำภาษาไทยว่า เป็น C₁

คำที่มีพยัญชนะต้นเป็นอักษรต่ำ มีรูปวรรณยุกต์เอกกำกับ ออกเสียงวรรณยุกต์ไท ในภาษากรุงเทพ ตรงกับคำซึ่ง Dr. Gedney จัดไว้ในกรเทียบคำภาษาไทยว่าเป็น B₄

ในการอธิบายต่อไป จึงจะใช้ C_1 และ B_4 เรียกกลุ่มคำที่มีลักษณะ
ดังกล่าวของภาษากรุง เพศควย

๒. การเลือกใช้รูปคำ C_1 และ B_4 ในภาษากรุง เพศ
จำแนกได้เป็น

๓ พวก คือ

๒.๑ ใช้แต่รูป C_1 เช่น คำว่า

< เผ่า >	/phâw/	< ถ้ำ >	/thâm/
< ถวน >	/thuân/	< เขา >	/khâw/
< ชน >	/khôn/	< ฝ่าย >	/fâ:j/
< สัม >	/sôm/	< ส่วม >	/suâm/
< ห่ม >	/hâm/	< ทอง >	/ho:wŋ/

๒.๒ ใช้แต่รูป B_4 เช่น คำว่า

< พอ >	/phô:/	< เทียว >	/thiâw/
< เชี่ยว >	/chiâw/	< กาย >	/kha:j/
< กู >	/khu:/	< เมิน >	/mên/
< นุ่น >	/nûn/	< งวง >	/ŋu:wŋ/

๒.๓ ใช้ทั้งรูป C_1 และ B_4 ทั้งในความหมายเดียวกัน
ถ้าความหมายใกล้เคียงกัน และความหมายต่างกัน เช่น คำว่า

/khô:n/ < ขอน, ค้อน >
(ใช้ในความหมายเดียวกัน)

/khân/ < ชัน > (นาม)
< คั้น > (กริยา)
(ใช้ในความหมายใกล้เคียงกัน)

/nɪː/

< นี > (สรรพนาม, วิเศษณ์, คำเรียก)

< หนี > (นาม)

(ใช้ในความหมายต่างกัน)

๓. เปรียบเทียบคำพ้องเสียงสองรูป (C₁ และ B₄) ในภาษากรุงเทพฯและภาษาแพร่

คำพ้องเสียงสองรูปในภาษากรุงเทพฯ มิได้เป็นคำพ้องเสียง หรือมีเสียงวรรณยุกต์เดียวกันในภาษาแพร่ ผู้วิจัยจึงจำแนกการเปรียบเทียบได้ดังนี้

๓.๑ คำกลุ่มที่มีเสียงวรรณยุกต์เป็นปฏิภาคกัน

๓.๑.๑ คำที่มีรูป C₁ ปรากฏเสียงวรรณยุกต์โท / ˨ / ในภาษากรุงเทพฯ ในภาษาแพร่จะปรากฏเสียงวรรณยุกต์ / 6 / เช่น

< ขอ >	/kɔː˨/	< ขัน >	/kɪn˨˩/
< เขม >	/kɛm˨˩/	< เขา >	/kɛa˨˩/
< ไช >	/kɛj˨˩/	< ส้ม >	/sɔm˨˩/
< ส่วม >	/suam˨˩/	< สัน >	/san˨˩/
< ถวน >	/tɕuan˨˩/	< ถวย >	/tɕuaj˨˩/
< ถ่า >	/tɕam˨˩/	< เป่า >	/pɛa˨˩/
< ฝา >	/faː˨˩/	< ฝ่าย >	/faːj˨˩/
< เป่า >	/faw˨˩/	< หมอ >	/mɔː˨˩/
< หอง >	/hɔːŋ˨˩/	< ห่า >	/haː˨˩/
< หาง >	/haːŋ˨˩/	< หาม >	/ham˨˩/

๓.๑.๒ คำที่มีรูป B₄ ปรากฏเสียงวรรณยุกต์โทในภาษากรุงเทพฯ ในภาษาแพร่จะปรากฏเสียงวรรณยุกต์ / 4 / ได้แก่คำว่า

< คุ > /ku: ⁴ /	< ง่าย > /pa:j ⁴ /
< ชาย > /cuaj ⁴ /	< ชิ่ง > /caŋ ⁴ /
< เชื่อม > /ciam ⁴ /	< ซอน > /so:n ⁴ /
< ทม > /thum ⁴ /	< แพง > /tɛŋ ⁴ /
< นง > /nuŋ ⁴ /	< เน่า > /naw ⁴ /
< พอ > /po: ⁴ /	< เพื่อน > /pian ⁴ /
< ย่อย > /poj ⁴ /	< ยำ > /jam ⁴ /
< ลม > /lum ⁴ /	< วิ่ง > /wiŋ ⁴ /
< วาว > /wa:w ⁴ /	< วาง > /wa:ŋ ⁴ /

๓.๒ คำซึ่งมีสองรูปหรือสองเสียงในภาษาหนึ่ง แต่อีกภาษามีเพียงรูปเดียวหรือเสียงเดียว

๓.๒.๑ คำที่ภาษากรุงเทพฯใช้ทั้งสองรูปคนละความหมาย แต่ภาษาแพร่ปรากฏเพียงรูปเดียว ใ้แทนทั้ง ๒ ความหมาย และมีเสียงวรรณยุกต์เป็นเสียง / 6 / ไ้แก่คำว่า

<u>ภาษากรุงเทพฯ</u>	<u>เสียงในภาษาแพร่</u>	<u>รูปที่ตรงกับภาษาแพร่</u>
< สีน, สิ้น >	/sin ⁶ /	< สิ้น >
< หนี, นี >	/ni: ⁶ /	< หนี >
< เสน, เซน >	/sen ⁶ /	< เสน >
< เถา, เต่า >	/thaw ⁶ /	< เถา >
< ขัน, คัน >	/khan ⁶ /	< ขัน >
< หมัน, มัน >	/man ⁶ /	< หมัน >
< ไหม, ไม >	/maj ⁶ /	< ไหม >
< ขวาน, ควัน >	/khwān ⁶ /	< ขวาน >
< หมายถึง, มาย >	/ma:j ⁶ /	< หมายถึง >
< หนา, นา >	/na: ⁶ /	< หนา >

<u>ภาษากรุงเทพ</u>	<u>เสียงในภาษาแพร์</u>	<u>รูปที่ตรงกับภาษาแพร์</u>
< สัน, ัน >	/son ⁶ /	< สัน >
< ขอน, คอน >	/khon ⁶ /	< ขอน >
< เขียว, เคียว >	/khiaw ⁶ /	< เขียว >
< ขัว, กัว >	/khua ⁶ /	< ขัว >
< ขา, ผา >	/kha: ⁶ /	< ขา >

๓.๒.๒ คำที่ภาษากรุงเทพใ้รูปเคียว ภาษาแพร์ใช้ทั้งรูปที่ปรากฏเป็นเสียงวรรณยุกต์ทั้ง /4/ และ /6/ และใช้ - เป็นคำต่างกัน มีความหมายต่างกัน โดแตกต่างกัน

<u>ภาษากรุงเทพ</u>	<u>เสียงในภาษาแพร์</u>	<u>ความหมายในภาษาแพร์</u>
< นิ่ง >	/nɯŋ ⁴ / ~ /nɯŋ ³ /	'หนึ่ง'
	/nɯŋ ⁶ /	'นึ่ง'
< นอง >	/nɔŋ ⁴ /	'นอง'
	/nɔŋ ⁶ /	'กระเทย'
< ลิม >	/lim ⁴ /	'ลิม' (นาม)
	/lim ⁶ /	'ลิม' (วิเศษณ์)
< แวน >	/wen ⁴ /	'แวนตา, กระจกเงา'
	/wen ⁶ /	'แวน' (วิเศษณ์)
< ยาม >	/pa:m ⁴ /	'ยาม' (นาม)
	/pa:m ⁶ /	'เคยตัว'
< ย่าน >	/pa:n ⁴ /	'ย่าน = บริเวณ'
	/pa:n ⁶ /	'เกรง, กลัว'

๓.๓ คำที่คล้ายเสียงนี้ เป็นปฏิภาคกัน

๓.๓.๑ คำที่ภาษากรุงเทพฯ ใ้รูป C₁ ซึ่งน่าจะปรากฏเสียงวรรณยุกต์ / 6 / ในภาษาแพร์ แต่กลับปรากฏเสียงวรรณยุกต์ / 4 / เท่าที่พบในภาษาแพร์มี เพียง ๒ คำ คือ

ภาษากรุงเทพฯ ใ้รูป < ขวาง > และ < แขง >
ภาษาแพร์ออกเสียงเป็น /khwa:ŋ⁴/ และ /kheŋ⁴/

๓.๓.๒ คำที่ภาษากรุงเทพฯ ใ้รูป B₄ ซึ่งน่าจะปรากฏเสียงวรรณยุกต์ / 4 / ในภาษาแพร์ แต่กลับปรากฏเสียงวรรณยุกต์ / 6 / มีเป็นจำนวนมากดังนี้

กรุงเทพฯ ใ้รูป	เสียงในภาษาแพร์	รูปที่ตรงกับเสียงภาษาแพร์
< ทิม >	/thim ⁶ /	< ติม >
< นิง >	/nin ⁶ /	< หนีง >
< นิว >	/niw ⁶ /	< หนีว >
< วิน >	/win ⁶ /	< หวิน >
< ซี้ >	/si: ⁶ /	< สี้ >
< เมน >	/men ⁶ /	< เหมน >
< เลน >	/len ⁶ /	< เหลน >
< เนน >	/nen ⁶ /	< แหนน >
< แวน > (เป็นวง)	/wen ⁶ /	< แหวน >
< แคน >	/khen ⁶ /	< แชน >
< คว่า >	/khwam ⁶ /	< ขว่า >
< ยาม > เคยค้ำ	/pa:m ⁶ /	< ทยาม >
< ยาน > เกรง, กลัว	/pa:n ⁶ /	< ทยาน >
< วาย >	/wa:j ⁶ /	< หวาย >
< มน > (กริยา)	/mun ⁶ /	< หมน >
< นุน >	/nun ⁶ /	< หนุน >
< ยุง >	/pun ⁶ /	< ทยุง >
< ยน >	/pon ⁶ /	< ทยน >

กรุงเทพฯ ไซรูป	เสียงในภาษาแพร์	รูปที่ตรงกับเสียงภาษาแพร์
< โลง >	/lo:ŋ ⁶ /	< โหล้ง >
< โซง > (ลาว)	/so:ŋ ⁶ /	< โส้ง >
< โซ >	/so: ⁶ /	< โส >
< เขียน >	/khian ⁶ /	< เซียน >
< เมียง >	/mian ⁶ /	< เหมียง >
< เขียม >	/niam ⁶ /	< เขียม >
< เลียม >	/liam ⁶ /	< เหลียม >
< ทวม >	/thuam ⁶ /	< ถวม >

๔. ข้อสังเกตจากการพิจารณาคำสองรูปในภาษาแพร์และกรุงเทพฯ

การที่ในภาษาแพร์มีคำ ๒ คำ ใช้เสียงวรรณยุกต์ต่างกัน ทำให้สงสัยว่าเดิม อาจจะมีคำ ๒ คำ เช่นที่คงอยู่ในภาษาแพร์ แต่ภาษาดั้งกรุงเทพฯ ได้รวมเสียง ทั้งสองเข้าเป็นเสียงเดียวกัน ด้วยเหตุผลที่พิจารณาได้ดังนี้

๔.๑ คำที่ในภาษากกรุงเทพฯ สามารถเขียนได้ ๒ รูป และออกเสียงวรรณยุกต์โท เหมือนกันนี้ น่าจะเป็นเสียงที่ต่างกันมาแต่เดิม

๔.๒ คำที่ภาษากกรุงเทพฯ เขียนด้วยอักษรสูง วรรณยุกต์โท จะตรงกับคำที่มีเสียง วรรณยุกต์ / 6 / ในภาษาแพร์

๔.๓ คำที่ภาษากกรุงเทพฯ เขียนด้วยอักษรต่ำ วรรณยุกต์เอก จะตรงกับคำที่มี เสียงวรรณยุกต์ / 4 / ในภาษาแพร์

ปัญหาที่พบบ่อย มีคำในภาษากกรุงเทพฯ หลายคำ เขียนด้วยอักษรสูง วรรณยุกต์โท ซึ่งน่าจะตรงกับคำที่มีวรรณยุกต์ / 6 / ในภาษาแพร์ แต่ในภาษาแพร์กลับออกเสียงวรรณยุกต์ / 4 / หรือคำที่เขียนด้วยอักษรต่ำ วรรณยุกต์เอก ซึ่งน่าจะตรงกับคำที่มีเสียงวรรณยุกต์ / 4 /

แต่ในภาษาแพร์กลับออกเสียงวรรณยุกต์ / 6 / ทั้งนี้เข้าใจว่า เนื่องจากคำที่เขียนด้วย
 ตัวอักษรสูง มีรูปวรรณยุกต์โทกำกับ และคำที่เขียนด้วยอักษรต่ำ มีรูปวรรณยุกต์เอกกำกับ
 ในภาษากรุง เทพออกเสียงเหมือนกัน การเลือกรูป หรือใช้อักษรวิธีของภาษากรุง เทพ
 อาจจะไม่เลือกใจมากนัก

หนึ่ง ผู้วิจัยสังเกตว่า มีคำบางคำซึ่งในภาษากรุง เทพมีรูปเดียว (ข้อ ๓.๒.๒) แต่
 ออกเสียงเป็น ๒ เสียง ในภาษาแพร์จึงเป็นคำ ๒ คำ ที่ต่างกันทั้งการออกเสียง และความหมาย
 สำหรับคำพวกนี้ อาจเป็นไปได้ว่า เดิมมีคำทั้งสองรูป แต่ภาษากรุง เทพเลือกใช้เพียงรูปเดียว
 ซึ่งตรงกันข้ามกับคำอีกพวกหนึ่ง ซึ่งคำในภาษากรุง เทพปรากฏทั้ง ๒ รูป (ข้อ ๓.๒.๑) แต่
 ภาษาแพร์ปรากฏคำที่มีวรรณยุกต์ / 6 / เสียงเดียวเท่านั้น ซึ่งเป็นคำที่เป็นปฏิภาคกับคำที่
 ใช้รูปอักษรสูง มีวรรณยุกต์โทกำกับ ส่วนคำที่มีเสียงวรรณยุกต์ / 4 / คงจะสูญไปจากภาษา
 แพร์แล้ว อย่างไรก็ตาม การพิจารณาเรื่องนี้จะได้อะไรแน่นอน ก็โดยอาศัยข้อมูลจากคำ
 ภาษาถิ่นอื่น ๆ ซึ่งก็มีปรากฏการณ์เช่นเดียวกับคำในภาษาแพร์มาพิจารณาเปรียบเทียบกันทุก ๆ
 ถิ่น และคงจะต้อง เปรียบเทียบกับภาษาไทยดั้งเดิม (Proto-Tai) ด้วย

ประวัติของผู้วิจัย

ผู้วิจัยมีไคเป็นชาวแพร์โดยกำเนิด แต่ผู้วิจัยโตที่แพร์ เพราะได้ย้ายตามบิดามารดา จากจังหวัดชุมพร ไปอยู่จังหวัดแพร์ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๘๔ เมื่อผู้วิจัยอายุเพียง ๒ ปี ใ้รับการศึกษายุที่นั่นจนจบชั้นมัธยมศึกษา จึงได้เข้ามาศึกษาต่อที่กรุงเทพมหานคร เมื่อปิดภาคเรียน ผู้วิจัยก็จะกลับจังหวัดแพร์ ซึ่งถือเป็นจังหวัดภูมิลำเนา ผู้วิจัยศึกษาที่กรุงเทพมหานครจนจบชั้นปริญญาอักษรศาสตรบัณฑิต และครุศาสตรบัณฑิต เมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๖ และ ๒๕๐๘ ตามลำดับ และรับราชการที่กรุงเทพมหานคร มาจนปัจจุบันนี้.

ผู้บอกภาษา

ข้อมูลส่วนใหญ่ ได้จากตัวผู้วิจัยเอง บางส่วนได้จากผู้บอกภาษาชาวแพร์ ซึ่งอาศัยอยู่ในอำเภอเมือง จำนวน ๒ คน ในจำนวน ๒ คนนี้ เป็นชาวบ้านสูงอายุเสีย ๔ คน ที่ใช้เฉพาะภาษาแพร์ ส่วนอีก ๒ คน คือ นางเพ็ญศรี กันกา สำเร็จการศึกษาปริญญาครุศาสตรบัณฑิต จาก จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปัจจุบันรับราชการโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย แผนกประถมศึกษา และ นางสาวจินตนา ยอดยิ่ง สำเร็จการศึกษาปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปัจจุบันรับราชการที่จังหวัดแพร์.